

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Egy családfát

(1)

A bérház, amibe emlékszem tíz éve költöztünk,
mármint anyám költöztette magát és a családot,
vagy száz éve állhat ott.
A körút és a kisutca metszéspontjában.
Mint egy megkopott siratófal,
a személyes tárgyak gyűjtőhelye.
Egy rosszabb szemétkerakó, vagy, hogy egyetértsek veled
most az egyszer: lakás, neked palota.
Azt mondanád beköltözöl, de csak kifejezetten az én kedvemért.
A gáztűzhelyről is más lenne a véleményed, nálatok elektromos,
még nem is félig, teljesen, a foszfor illata nálatok elmarad.

(2)

Maradj nyugodt, ezzel nem téged hajtalak ki a szőlősbe,
ahova nagyapám járt ki még, amikor volt lába és keze is hozzá,
hogy szeressen valamit.
Maradj nyugodt, a rólunk készült fotó is mattul,
amit még anyád csinált két éve, lássuk, ilyenek vagyunk együtt.
Folyton a megállóba forduló busz jut erről eszembe,
na, meg az a nevetséges párduc mintás fehérneműd,
hogy tudtál ilyet venni, de ez a te dolgod.
Nálunk, ha emlékszel még gyufát is kell gyűjtani.

(3)

Anyám kénytelen volt minden délután fényesre súrolni
a gyertyatartót, a hét-, meg a kilencágút is, apám elvárta tőle.
Neki meg maradt a nyakában az az ócska kereszt, amit
egy cigány asszony adott neki még kilenc éves korában,
amikor meghalt az apja. Ezeket hívják véletlen egybeesésnek.
Emlékszem unalmamban újra és újra megszámláltam,
hány olyan kis ócska kereszt férne rá arra hét meg kilenc ágra.
De sosem jutottam a végére.

(4)

*Azt hitted bekerülsz valamelyik albumba, és felrakunk a polcra,
bármikor levehető legyél.*

Az album címe: család, semmi dátum, semmi ország, város.

De te ehhez túl olcsó vagy.

Feltehetően még naplód sincs.

(5)

*Sokáig azt hittem egy ember tüdeje masszívabb,
mint akár az a metszőolló, amivel nagyapám gondozta a szőlőt,
hogya szeressen is valamit.*

*Aztán megmutatták, mondták, hogy fogjam meg, nyomkodjam,
azt mondták, mint a lószőr párna, igazuk volt.*

Az ereket saját magam számoltam meg.

Azóta nehezen kapok levegőt.

(6)

*A bérház első emeletén az öregek címerekről, keresztről,
hét-, meg kilencágú gyertyákról beszélgettek.*

Egy családfát rajzoltam neked, a párducmintás

fehérneműdben voltál, éppen teát főztél

és a csésze kiesett a kezedből,

amikor megláttad, hogy áthúztam apám és anyám

nevét és egy-egy dátumot írtam utánuk.

*Az elektromos gáztűzhely, mint nagyapám kezéből
a szőlőszemek még, amikor volt keze és lába is hozzá,
csak úgy pattogott.*

(7)

A névnapodra egy fát ültettem a kertben,

elhittem, hogy a tudóm, mint a párna, amit

a melleidhez szorítasz, mikor alszol, olyan puha.

Azóta könnyebben kapok levegőt.

(8)

A körút és a kisutca metszéspontjában,

mint egy siratófal, a személyes tárgyak gyűjtőhelye,

a régi lakás áll.

Elfelejtettem megszámolni még egyszer utoljára, hányszor férne bele.

Utánunk ott is tavasz lett.

Az egyiket tőled

(1)

*Éhség helyett most a padláson felejtett zászlóimmal
játszok a balkonon és nézem azt,
ahogy festékes lesz a munkaruha. Szépítik a házat.*

*A fóliákból éleket hajtogatnék.
A szem állítólag az élekben a legbiztosabb.
Kegyetlenség ez, a kontúrok mérhető ítélete.*

*Ha eljutnék legalább addig a pékségig,
amit Pécsen mutattam neked, Aranycipónak hívják,
bizonygatnám itt és most ezen a kertvárosi erkélyen:
nincs olyan, hogy véglét. A színeket én válogatom.*

*Emlékszem, néztük talán azt az öreg házat a sarkon,
én csak a szagát, a pinceszagot tudtam megjegyezni,
benned az ablakok is megmaradtak. Ebben különbözünk.*

*Nem csak a test, ahogy működik, mint egy óramű
pontos fordulásaival, ebben is, ahogy egy keret,
te az üveglap, én a folyékony szilícium, tartalak.*

*Két óra kellett, közben anyámat is láttuk,
rohant át a zebrán, bejárni a várost.
Nincsenek befejezett mondatok, rá kellett jönnünk
nincsen csend nélküli hallgatás.*

(2)

*Teregetés közben, ez jutott eszembe.
Otthon anyám csinálta, én nem segítettem,
ezért rohant, oldalra se nézve, integettünk is,
át a zebrán.*

*Nem maradt a hallgatásában már semmi csend,
a névnapjára is maga veszi meg a virágokat.
Olcsó kedvesség ez.*

*Anyádat így nem tudnám sokszorosítani,
nem keres távolságokat, te teszed fel az ékezeteket a szavaira,
így kerek. Nem jár lapos cipőben, ahogy te sem.
Egymástól tanultatok.*

*Aztán eljutottunk a pékségig, ittunk kólát, tiszteletlenség,
ezt a szót használtad, nekem meg rá kellett gyújtanom.*

*Persze emiatt is, mint a múltkor, anyámnak kellett segíteni,
lomtalanított, a húgom meg nem volt otthon,
engem hibáztattál, mert késtem.*

*Talán mostantól próbálom ékezet nélkülivé tenni magam.
Neked. Anyámat meg hagyom, hogy egyedül, egyedül
lomtalanítson. A névnapjára úgyis maga veszi meg.*

(3)

*A mogyorófák a zsinagóga kertjében, beköltözött macskák,
néhányat még én etettem meg.
A hűvös miatt laktak ott, az ázott avar, a mogyoró szaga miatt.*

*Anyámnak mutattam egyszer, rám se nézett,
egyfolytában azt hajtogatta, hogy ő neki színes,
ő neki a színes kell, tulipán, nárcisz, rózsza,
meg a piros muskátlik a balkonon.
Nem ér rá ő ilyen szürke bokrokra,
mogyoró fákra, őt nem érdekli az ázott avar, a macskák sem.
Kettő volt nekünk, el kellett vinni őket, nem szerette,
hullajtották a szőrüket.*

*Nincsen vihar, betörne festett ablakot,
vagy éppen orgonát, feldúlna előcsarnokot.
A kupola felett az ég szürke lett.*

*Zászlókról beszéltél te is, nem vászonról,
azt mondtad anyám tudja,
a padlásról vitte le őket a múltkor a pincébe,
amit annyira szeretek. Nem tudtam, igazat beszélsz-e.*

*(4)
A muskátlikat tavasszal ültettük el, vettünk széket,
műanyagot, újat, asztalt is hozzá, a sóskaszag átjárta a balkont.*

*Nekem csak a nyári kert maradt, padláson felejtett zászlóim,
fóliák, festékes munkaruha.*

*Éhség helyett kontúrok, pinceszag.
A vihar feldúlta az előcsarnokot.*

A zászlóimat elvittétek, azt hittétek csak dísznek van.

Anyám két csokorral jött haza, az egyiket tőled kaptam.

Aminek így kell

*Majd elmúlik ez is, ez a szükséztű
hajnal. És lefotózlak, ahogy a konyhapulton
fekszel, elnézek rajtad lassan, nyugodtan.*

*Késsel kenem rád, ami hiányzik:
egy pince csont hidegét.
Porzik majd a melled, mint
egy megfűrt koponya.*

*Emiatt elhiszed, hogy mindig
együtt zárjuk a lábunk. Hogy mindig
együtt hallgatjuk ezt a fogvacogást.*

*Hogy mindig együtt érezzük szánkban
csészék mély melegét és elhiszed:
itt semmi különös.*

*Csak a szűkszavú hajnalok
maradnak meg a föld, meg az ég is,
meg a zászlók színei, meg ugyanaz
az ócska mondat: jó itt.*

*És csak lefotózni tudlak,
ahogy a konyhapulton fekszel.
Késsel kenem rád, ami hiányzik:
évtizedek csont hidegét.*

*És porzik majd a kezünk, ahogy
ugyanaz az utóíz a szánkban,
mint egy megfűrt koponya,
aminek így kell maradnia.*

Hogy te leszel

*Ma elmaradt a mosógép zakatolása is.
Az ingemet majd a test tisztítja meg.
Pedig kértelek, maradj. Mint a múltkor,
kezedben szappannal dörzsölted a foltokat,
nem volt gép.*

*A konyhában álltál, a forró víz
talán még a bőrt is leégette rólad,
körmeidet meg kiszívta a lúg.*

*Aztán kitted száradni, a kertbe.
Arra a körtefára, amiről a meleg
nyarak jutnak eszembe.*

*Anyámmal jártunk el sokat
bevásárolni, mentünk illatszerbe
is, akkor már voltak ezek a nagy
zacskós mosóporok. Úgy húztuk végig
a városon, mint kölyök macskák
az első áldozatot.*

*Este, kértelek maradj, neked menned
kellett vagy talán csak féltél,
hogy majd te leszel az utolsó.*

*Te leszel az utolsó, aki szappannal
mossa ki az ingemet és ráborítja a hátamra,
hogy a test szárítsa meg.*

